

הגיבנת ושני הקבצנים

—

"הראש הכרות", חיפשה הגיבנת את המילים, "הראש הזה הסמיק מרוב בושה, הקרקפת המגולחת בערה כולה באדום," אמרה הגיבנת והבליטה את גופה מתחת לשמלתה השחורה, "ככה כמו שאני עומדת על הספסל מולכם," ושוב שרבה מפיה את לשונה הארוכה.

—

אחר כך סיפרה להם הגיבנת את הסיפור על הראש הכרות. "יש סיפור כזה?" שאלו הקבצנים.

הגיבנת פשטה את ידיה, הפעמון שבידה רשרש, היא ביקשה להבהיר: זה סיפור יפה. אתם בוודאי מכירים אותו, בטח שאתם מכירים, זה סיפור ידוע. הקבצנים לא הכירו סיפור על ראש כרות. הקבצן הראשון זכר גולגולת מתגלגלת באחת האגדות (ראש מתגלגל ונופל מארובת המטבח, ישר אל תוך סיר הבישול) אבל עכשיו לא עלה במוחו סיפור על כריתת ראש. "הראש הכרות, אה?"

"הראש הכרות שחזר לחיים." המשיכה הגיבנת.

"זה אמת?" תמה הקבצן השני.

"סיפור אמת מימי המהפכה," ענתה הגיבנת.

"סיפור אמת וסיפור מציאותי גם יחד, בשם המדע,"

"של דוקטור גיליוטינה."

"בשם האגדה המכאנית של ימי הטרור,"

"כן, כן, מה יותר טוב מזה."

הקבצנים התיישבו במקומם והביטו בכיוונה של הגיבנת כמו ילדים נרגשים. "הייתה פעם אישה שערפו את ראשה בכיכר העיר," פתחה הגיבנת. "קודם גילחו את שְׁעָרָה, אחר כך השכיבו אותה על הקרש, הלהב נפל על צווארה. וכשהתליין עמד על הגרדום והרים את הקרקפת לראווה, נשמעה צעקה —."

"עלתה צעקה –" תיקן הקבצן הראשון.
"מאיפה?" תמה השני.

"מאיפה אני יודע," מלמל הראשון.

הגיבנת שיחקה בשערה, עלתה ונעמדה על הספסל ותסרוקתה נפרעה ברוח.
"זה בדיוק מה שקרה," חזרה על דבריה באדישות-מה: "קודם גילחו את שערה של האישה, אחר כך השכיבו אותה על השולחן, הלהב נפל על צווארה. וכשהתליין עמד על הגרדום והציג את הראש הכרות לעיני ההמון, עלתה צעקה מן הקהל. מישהו צרח: 'הראש, הראש! תראו אותו!' – ומיד כל הנשים נדחקו אל הבמה כדי לגעת במגפיו של התליין. מן הראש הכרות טפטה הדם כמו טיפות מים קדושים על כפות ידיהן של הנוקקות."
"ומה קרה?"

"אתם יכולים לתאר לעצמכם."

"אני לא מתאר לעצמי שום דבר," סתם הקבצן הראשון.

שערה של הגיבנת גלש על כתפיה, עיניה נצצו, ולשונה האדמדמה בקעה מפיך השפתיים. כעבור רגע נשמע קולה מתוך האפלולית: "אחרי שהלהב יורד על הצוואר, כלומר אחרי שעורפים את הראש, הגוף מתכווץ, ואז מה נשאר? יש בזה היגיון: הלהב קוטל והגוף מפרפר על הקרש. כמה נשים התעלפו, כמה הסירו את המבט מן הבימה. מי שלא הצטרף לצעקות ההמון הואשם אחר כך בבגידה. כבר היה צריך להמשיך במופע, הילדים העניים כבר קראו 'הבא! הבא בתור אל הגרדום!' החיילים שמרו על הסדר, אבל," הוסיפה הגיבנת, "שוב נשמעה צעקה מהקהל: 'הראש, הראש, הראש הכרות, תראו אותו!' ומישהו הצביע, 'תראו, תראו אותו.'"

"מה קרה?" ירק הקבצן הראשון.

"מה כבר קרה שמה?" ירק השני.

ושניהם כחכו ארוכות בגרונם.

"הראש הכרות," חיפשה הגיבנת את המילים, "הראש הזה הסמיק מרוב בושה, הקרקפת המגולחת בערה כולה באדום," אמרה הגיבנת והבליטה את גופה מתחת לשמלתה השחורה, "ככה כמו שאני עומדת על הספסל מולכם," ושוב שרבבה מפיה את לשונה הארוכה.

"מה את עושה?" שאל הקבצן הראשון.

והשני קם ממושבו בחיוך מטופש, "יש כאן גיבנת שהיא גם זונה."

"חי חי חי," גיחך הראשון, "יש כאן גיבנת," והמכנסיים שלו התחילו לרעוד ממש.

"חכו רגע... חכו רגע עם זה..." אמרה הגיבנת, "עוד נגיע לאיבר המקומט שלכם..."

הם התיישבו בציפייה על הספסל.

"אז מה קרה שם לראש הזה?" שאל הקבצן הראשון, "אם הוא היה כרות, איך זה יכול

להיות?"

"זה הסיפור," אמר השני.

"התליין החזיק את הקרקפת המגולחת," המשיכה הגיבנת, "ופתאום, הלחיים האדימו,

ממש ככה! נצבעו סגול אפילו."

"מבושה, את אומרת?"

"כמו פרי רקוב."

"נצבעו אפילו, חזר הקבצן הראשון."

"אולי."

"מעלבון."

"אני לא יודעת," השיבה הגיבנת.

"אישה מסכנה," הם הנהנו בראשם, "מול כל הקהל הזה... שמצביע ככה."

הייתה שתיקה. כעבור רגע, הגיבנת ניצלה את שתיקתם של הקבצנים כדי לשאול: "אתם יודעים למה הראש הזה הסמיק? – כי הוא ידע שחתכו אותו, כלומר שערפו אותו באותו רגע."

"מה את אומרת," הם בהו בה ארוכות. היא הייתה חכמה מהם.

"הראש ידע שערפו אותו למוות," התפכחה הגיבנת, "והוא התבייש שמביטים בו ככה."

"מה, מה," מלמלו השניים, "זה ההסבר?"

שוב קם אחד מהם והפעם ניסה לתחוב את ידיו לשמלה שלה. אך לפני שהספיק להתייצב על רגליו היא כבר הדפה אותו והמשיכה לדבר, "תאר לך את העיניים, המבטים מכל עבר, צופים בך ככה. בידיעה שהראש שלך לא מחובר יותר... לא היית מת מעלבון?"

הקבצן הראשון השתנק.

השני בלע את צחוקו.

"רגע רגע, עוד נגיע לזין שלכם..."

אחר כך השני אמר: "בכל זאת, מי יכול להרגיש את המוות שלו. מי יכול לדעת שהוא מת, אם אין כבר תחושה."

הראשון התרומם פתאום: "אם איזה אדון היה מרים לי את הראש מהשערות, ככה מול כולם גם אני הייתי נשבר."

"בהכרה מלאה?"

"או באופן לא רצוני?"

והגיבנת השתתתה: "– זאת השאלה."

אבל הראשון לא התרשם. "נו באמת."

והשני כחך: "באמת, עכשיו מספיק."

"מה יש?", שאלה הגיבנת, "אתם לא מרוצים?"

"הסיפור שלך," הם נדו בראשם בספק. הם לא ויתרו: "אמרת שעוד ניגש לעניין."

"תיכף, תיכף, אתם ממהרים?"

והשני השפיל את ראשו, "האיבר שלי כבר..."

"רגע רגע," הדפה הגיבנת.

ושוב, הראשון, "הקשבנו לסיפור שלך טוב טוב בעיניים כמהות."

סוף סוף ירדה הגיבנת מן הספסל: "אם כך, בואו נעשה את זה."
 "עכשיו?" מלמלו שניהם, "שלושתנו?"
 "תתקרבו," היא התערטלה מעט וכתפה הלבנה בהקה.
 "עוד קצת," אמר הראשון.
 והשני המשיך: "עוד טפח."
 "תתקרבו אתם, עוד קצת, אני ארים את השמלה," ובבת אחת עמדה הגיבנת עירומה
 לפניהם.
 הקבצנים נרעדו.
 "מה קרה?" אמרה הגיבנת.
 "לא תיארנו לעצמנו," מלמלו השניים בפליאה, "את יפה כל כך, כל כך יפה."
 הפנים החווירו, גופם פרפר, לרגע הרגישו את איבר מינם נכרת בלהב.